

Enne Koens

Een kleine groene puddingplaneet

Met illustraties van
Margot Westermann

Enne Koens

Een kleine groene puddingplaneet

Met illustraties van
Margot Westermann

AAN

UITGEVERIJ LUITINGH-SIJTHOFF

Ik zeg niks terug,
want ik kijk tv.

Een missie vol gevaar

Het is een heel gewone avond.
Ik zit op de bank.
Er staat een bakje chips bij mijn hand.
Dat heeft papa daar neergezet.
Hij gaat met mama naar school.
Ze gaan praten met de juf.
'Hoe gaat het op school, Mo?' vraagt mama.
'Lekker, hoor, mam,' zeg ik.
'Je neemt nooit een vriend mee naar huis,' zegt ze.
Ik begrijp niet waar ze zich druk over maakt.
'Vraag of de juf mijn werkstuk laat zien,' zeg ik.
Ik heb zo'n goed werkstuk gemaakt.
Over planeten.
Papa en mama trekken hun jas aan.
'Tot zo!' roepen ze bij de deur.
Ik zeg niks terug, want ik kijk tv.
Twee kinderen proberen een woord te raden.
Dan zijn papa en mama weg.
Hè, hè. Lekker rustig.

Maar opeens: een knal!

Hij galmt door het heeal.
Zo hard! Ik denk dat ze hem zelfs op Pluto kunnen horen.
Het toetert in mijn oren.
De tv kraakt. Er vliegen vonken in het rond.
Ik lig meteen plat op de grond.
Het hele scherm geeft licht.

Dan is het stil.
Een klein grijs wolkje stijgt op uit de tv.
Even denk ik dat hij kapot is.
Maar daar zie ik iets.
Een vrouw met een dikke, zwarte snor.
Ze kijkt me aan.
En ik kijk terug.
Ik houd mijn adem in.

Dan begint ze te praten.
'Wij zijn op zoek naar een kind dat houdt van avontuur.
Handig en verstandig.
Niet al te groot of **zwaar.**
Voor een missie vol **gevaar.**'
De vrouw lacht naar me.
Haar snor trilt.
'Dit is een opdracht,' zegt ze.
'Zeer geheim. Wie wil?'

Meteen steek ik mijn vinger op.
Maar dat kan ze niet zien, natuurlijk.
Ik voel hoe erg ik dit wil.
Mijn handen trillen ervan.
Tot nu toe is mijn leven maar saai.
Naar school, naar huis.
En de dag daarna weer.
'Bel dit nummer,' zegt ze. 'Nul.'
Snel pak ik een pen.
'Zes.'

Nul zes, schrijf ik op mijn hand.
Ze zegt het langzaam.
Ik kan het goed bijhouden.
Zodra ze klaar is met praten,
pak ik papa's telefoon.
Die heeft hij mij gegeven
voor noodgevallen.
Dit is geen noodgeval,
maar ja...

Ik toets het nummer in.

Ik voel hoe erg ik dit wil.

Missie aanvaard

'Hallo?'

Het is de stem van de vrouw.

'Hallo,' antwoord ik.

'Met wie spreek ik?' vraagt ze.

'Ik ben het, Mo.'

'Je bent de eerste die belt.'

'Mooi zo,' zeg ik. 'Wat is de opdracht?'

Ik luister vol spanning.

'Ben je goed met geheimen?' vraagt de vrouw.

'Heel goed,' zeg ik gauw.

Ik kan haast niet wachten.

Zo spannend vind ik het.

'Het zit zo,' zeg ze.

'Ik heb iemand nodig die nu kan vertrekken.

Want ik sta op het punt iets groots te ontdekken.

Het is hier niet ver **vandaan**.

Gewoon rechtdoor achter **de maan**.

Het is een nieuwe **planeet**.

Waar nog niemand van **weet**.

Nee, niets, noppes, niks.

Hij heeft zelfs nog geen naam.

We noemen hem X.'

'En dus?' vraag ik.

'Wat is het er voor **één**?'

zegt de vrouw.

'Van ijs, water, gas of **steen**?'

Iemand moet dat **meten**.

Want ik wil de waarheid **weten**.'

